

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.

2018 - 2313

Doknr.

570114

Dato

15-05-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 17. april 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 415 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 415:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 15/4-18 fra Nicolaj og Line Stockmal Ammundsen, Søborg om begrebet "clean cut", jf. SOU alm. del - bilag 222."

Svar:

Som jeg læser henvendelsen, henvises der til kommuners afgørelser om ændring af anbringelsessted med kort varsel, der også omtales som såkaldte "clean cut"-afgørelser.

Det er naturligvis altid ulykkeligt, når der sker et brud i barnets liv, for vi ved, hvor vigtigt en tryk og stabil barndom er for barnets trivsel og udvikling. Indledningsvist skal jeg dog slå fast, at "clean cut eller "clear cut" ikke er begreber, der eksisterer i lovgivningen. Det er begreber, som jeg er meget ked af, og som jeg synes signalerer noget helt forkert, da udsatte og herunder anbragte børn og unge netop skal have tryghed og kontinuitet i opvæksten. Jeg har på den baggrund iværksat to undersøgelser, der sætter fokus på de afgørelser, der medfører et skift i barnets opvækst.

Formålet er at sikre, at vi har mest mulig viden at stå på, når vi diskuterer, om lovgivningen og kommunerne i tilstrækkelig grad tager hensyn til barnets bedste, når de træffer afgørelser, der vender op ned på barnets liv. Undersøgelserne belyser afgørelser om ændring i anbringelsessted, herunder årsager hertil og hvor ofte det sker med kort varsel. Undersøgelserne belyser desuden afgørelser om hjemgivelse og hjemgivelsesperiode samt kontakt og samvær mellem barnet og netværket fx plejefamilier efter en hjemgivelse.

Det fremgår af bl.a. undersøgelserne, at årsagen til, at barnet flyttes, oftest er, at barnets behov ændrer sig fx på grund af, at barnet bliver mere behandlingskrævende i løbet af anbringelsen. De viser videre, at kommunerne oftest forbereder et skift i anbringelsen, men at der er akutte tilfælde, hvor der ikke altid er mulighed for forberedelse af hensyn til barnets bedste. Det kan fx være, hvis barnet har rømmet anbringelsesstedet eller er til fare for sig selv eller andre. Undersøgelserne er d.d. oversendt til udvalget og vedlagt som bilag til besvarelsen.

Kommunen har i dag pligt til at reagere, hvis et barn ikke trives på et anbringelsessted, eller hvis der er sket en udvikling hos barnet, som gør, at anbringelsesstedet

ikke længere kan klare opgaven – heller ikke, hvis der sættes ind med supplerende støtte. Afgørelser om ændring af anbringelsessted kræver som udgangspunkt samtykke fra forældremyndighedens indehaver og den unge, der er fyldt 12 år. Det er ligeledes et krav, at kommunen altid skal indhente en udtalelse fra det akutte anbringelsessted, fx en plejefamilie, inden der træffes afgørelse.

Hvis samtykke ikke kan opnås, er det børn- og ungeudvalget, der tager stilling til, om anbringelsesstedet skal ændres. Ved afgørelsen skal børn- og ungeudvalget under hensyn til formålet med anbringelsen og barnets behov for kontinuitet i opvæksten vurdere, om barnets behov for støtte bedst imødekommes ved en ændring af anbringelsessted.

Når det besluttes, at der af hensyn til barnet skal ske en ændring af anbringelsessted, træffes afgørelsen om valg af et nyt anbringelsessted herefter af kommunalbestyrelsen. Også denne afgørelse kan påklages til Ankestyrelsen af forældremyndighedens indehaver og barnet over 12 år, og klagen har som udgangspunkt opsættende virkning. Det betyder, at barnet som hovedregel ikke kan flyttes, før Ankestyrelsen har behandlet klagen over valget af anbringelsessted. Børn- og ungeudvalget har dog mulighed for at træffe en foreløbig afgørelse, hvis behovet for flytning er akut.

Dertil kommer, at Ankestyrelsen har en særlig mulighed for at tage sager op af egen drift. Det indebærer, at Ankestyrelsen kan gå ind i en sag på baggrund af henvendelser og oplysninger fra andre end parterne i sagen. Det kan fx være en henvendelse fra en nabo, plejefamilien selv eller oplysninger i medierne. Hvis Ankestyrelsen vurderer, at en kommune i en konkret sag ikke har foretaget de fornødne sagsbehandlingskridt eller ikke har truffet de fornødne afgørelser i overensstemmelse med barnets bedste kan Ankestyrelsen pålægge kommunalbestyrelsen at foretage de fornødne sagsbehandlingskridt eller at træffe de fornødne afgørelser. I visse tilfælde kan Ankestyrelsen også selv træffe enten en foreløbig eller en endelig afgørelse i sagen.

Anbringelsesstedet, herunder plejefamilier, har således mulighed for at underrette Ankestyrelsen, hvis de mener, at kommunen ikke har iværksat den rette støtte for barnet eksempelvis i forhold til valg af anbringelsessted.

Jeg synes grundlæggende, at lovgivningen understøtter et hensyn til barnets bedste, ligesom undersøgelserne betrygger mig i, at det også er i fokus i kommunerne, når de træffer afgørelser. Der er dog fortsat behov for at sætte ind med tiltag, der kan sikre mere stabilitet og tryghed i opvæksten for udsatte børn og unge, og det er bl.a. noget jeg ser frem til at drøfte med satspuljeordførerne senere på foråret.

Med venlig hilsen
Mai Mercado

Bilag:

Bilag 1 – Kontinuitet i anbringelse, Ankestyrelsen 2018

Bilag 2 – Analyse af kontinuitet i anbringelse, Børne- og Socialministeriet 2018